

Стрељачки клуб „Академац“

Дајемо
све – не
узимамо
ништа

Бављење стрељаштвом на Војној академији спада у ваннаставне активности. Кад завршимо посао, одлазимо на тренинге и ентузијазмом градио успехе – каже пуковник Митја Гргић, тренер најуспешније спортске екипе 2010. у Војсци Србије

Немају услове сразмерне резултатима, ни стабилан извор финансирања, немају ни приближну популарност као остали спортисти, а судећи према томе како су завршили 2010. немају ни довољно места у витринама да распореде пехаре и награде освојене на међународним и домаћим такмичењима.

Последње признање за стрелце „Академаца“ стигло је из Медија

центра „Одбрана“ – најуспешнија спортска екипа Војске Србије у претходној години, у којој су погађали у центар мете.

– На Светским војним играма у Анкари кадеткиња Тања Тачић била је трећа у појединачној и друга у екипној конкуренцији, у дисциплини ваздушна пушка. У Турску смо, први пут у историји клуба, слали и мушки тим, који се вратио као четврти у конкуренцији пиштољ, док је војник

СВЕТСКЕ КАДЕТСКЕ ИГРЕ У БЕОГРАДУ

Пуковник Митја Гргић најављује дугорочне планове „Академаца“ које ће покушати да реализује у сарадњи са Војном академијом:

– У плану је изградња стрељане од 40 места и набавка савремене опреме до 2012, када ћемо конкурисати за организацију Других светских кадетских војних игара.

Илија Ранчић заузео треће место међу појединцима – поносан је пуковник Митја Гргић, тренер и руководилац „Академаца“.

Клуб основан 16. јуна 1957. вишеструки је првак државе. Његови такмичари освајали су медаље на првенствима Београда, државе, представљали нашу војску на међународним смотрима...

– Бављење стрељаштвом на Војној академији спада у ваннаставне активности. Кад окончамо посао, добровољно одлазимо у стрељану, на тренинге и ентузијазмом крчимо пут ка подвизима – додаје пуковник Гргић.

Као тренер у „Академцу“ је и потпуковник Иштван Пољанац. Неуморно, свакодневно, од јутра до сутра.

– Стрељана се отвара у 8.30, а затвара у 21 час. У њу уносимо само осмех, нема преких погледа, умора, напетости, јер је стрељаштво давање, а не узимање. Нема ни слободних дана, новчаних надокнада, али нам је срце пуно кад такмичари донесу медаље, потврђујући да време проведено у стрељани нисмо узалуд потрошили. А, дешава се да је толика гужва да некад морају сатима да чекају да би дошли на ред – истиче Пољанац.

„Академац“ има сениорске и јуниорске екипе у војном и ваздуш-

ном оружју (пушка, пиштољ), док се тим у војничком пиштољу састоји од активних припадника, официра и подофицира. Најстарији је мајор Жељко Нововић.

– Ангажовањем тренера Гргића и Пољанца знатно смо побољшали резултате за минуле две године. Наш циљ је да што више младих тренира стрељаштво – објашњава Нововић.

У 2011. предвиђен је пут на Светске војне олимпијске игре у Бразилу (од 17. до 24. јула), а одмах затим у Београду је Првенство Европе (31. јул–15. август). Одласку у Рио де Жанеиро нада се и Тања Тачић, најуспешнија такмичарка „Академца“.

– Кад сам пре годину и по уписала Академију нисам претпостављала да ћу се бавити стрељаштвом. Отишла сам на тренинг из радозналости, а остала да се такмичим и за сада сам, осим успеха у Анкари, освојила друго место на јуниорском првенству Београда и трећу позицију екипно, у великом калибру, на државном војном првенству – подсећа кадеткиња Тачић.

Развојни пут Димитрија Гргића био је другачији. Син Митје Гргића пушке се латио још у десетој години, у „Црвеној звезди“, да би се 1999. „пребацио“ на пиштољ и из њега испалио изванредне резултате, па је осим државног јуниорског рекорда (584 круга, 2000. године) „упуцао“ и пет медаља на европским првенствима. Сад је војник на одслужењу војног рока, али његови планови преливају се и на такмичења у цивилству.

– Циљ је да остварим норму за Олимпијске игре у Лондону 2012. године. А, ако одем тамо, не желим само да будем део Кубертенове пароле „важно је учествовати“, хоћу да донесем медаљу и са најзначајнијег такмичења – храбро поручује Димитрије Гргић. ■

Александар ЈОКСИЋ

Снимио Зоран МИЛОВАНОВИЋ

Џудиста
Стеван Стојановић

Питомац од злата

Циљ је да ове године одбраним титуле и пласирам се на Светске војне игре у Рио де Жанеиру – каже најбољи спортиста Војске Србије у прошлој години

Без недоумица и без премца – најбољи спортиста Војске Србије за 2010. је Стеван Стојановић. Кадет Војне академије и џудиста „Партизана“ добитник је тог престижног признања, пошто је минуле године бележио само успехе.

Такмичећи се на турнирима у земљи и иностранству остварио је изузетне резултате, „дебело“ надмашио конкуренцију и знатно олакшао посао жирију, па је на прослави Дана Медија центра „Одбрана“ баш тај снажан и спретан момак из Бора добио награду за све што је урадио у протеклих 12 месеци. А, учинио је доста, и на војним и на цивилним надметањима.

– С Европског војног првенства у Новом Месту, у Словенији, донео сам бронзану медаљу, на Државном првенству у категорији до 73 килограма био сам златан, што ми је најбољи успех у досадашњој каријери. Пошто се упоредо такмичим и за „црно-беле“, био сам и победник турнира „Свети вид“ у Ријеци, најбољи и на Турниру „Б“ категорије у италијанским Удинама, да бих годину заокружио другим местом на екипом првенству у децембру – набраја Стеван Стојановић, двадесетдвогодишњи студент 132. класе Војне академије, на Смеру телекомуникације.

Освајао је медаље од пионирске до сениорске конкуренције, али је занимљиво да је спортску каријеру почео као фудбалер.

– Четири године сам се бавио најпопуларнијим спортом, али сам се 1999. „пребацио“ на џудо и нисам се покајао. Осим у Војсци, џудом се бавим и у „Партизану“. И нећу сад да се зауставим, циљ је да у 2011. одбраним титуле за прошлогодишњих првенстава, домогнем се нових и проширим колекцију.

Због обавеза на Академији није у прилици да одлази на јутарње тренинге у „Партизан“, али зато стиже на друге стране.

– Спорт на Академији бавим се искључиво у слободно време. То је мој избор, никако морање, али кад нешто волиш и ако си упоран, не пада ти тешко ни кад си цео дан на ногама.

Уз мотив какав је добијао приликом сусрета са легендама нашег спорта (Јасном Шекарић, Александром Шапићем и Дејаном Станковићем), Стојановићу помажу и људи са којима је у свакодневном контакту.

– Ниједан успех не бих остварио самостално. Захвалност дугујем старешинама Војне академије, породици, пријатељима... Због тога се надам да ћу у 2011. још неки пут да их обрадујем. ■